

Predica de la Zürich

Duminică, 25 ianuarie 2015, ora 14⁰⁰

Ewald Frank

Cuvântul de introducere din 2 Cr. 20:20: „*Ascultați-mă, Iuda și locuitorii Ierusalimului! Încredeți-vă în Domnul Dumnezeuul vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în prorocii Lui, și veți izbuti*”; 2 Cr. 20:12: „*O, Dumnezeuul nostru...noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi, care înaintează împotriva noastră și nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine*”; 2 Cronici 6:18-20: „*Dar ce! Să locuiască Dumnezeu cu adevărat împreună cu omul pe pământ? Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu Te pot cuprinde: cu cât mai puțin această casă pe care am zidit-o eu! Totuși, Doamne Dumnezeuul meu, ia aminte la rugăciunea robului Tău și la cererea lui! Ascultă strigătul și rugăciunea pe care ți-o face robul Tău. Ochii Tăi să fie zi și noapte deschiși peste casa aceasta, peste locul despre care ai zis că acolo va fi Numele Tău! Ascultă rugăciunea pe care o face robul Tău în locul acesta!*”.

Am citit aceste cuvinte minunate și le-am primit în inimă. Noi am văzut cum în Vechiul Testament Domnul a călăuzit pe poporul Său, Și-a descoperit prezența Lui. În 2 Cro. 5:7 avem versetul deosebit: „*Preoții au dus chivotul legământului Domnului la locul lui, în sfântul locaș al casei, în Locul preasfânt, sub aripile heruvimilor*”. Nu era vorba doar să zidești o casă Domnului. Era vorba ca legământul pe care El l-a încheiat cu poporul Său să fie ținut. Chivotul legământului să fie punctul central pentru că acolo a vorbit Dumnezeu. Și ceea ce Dumnezeu a spus a fost pus în chivotul legământului Domnului. Apoi noi vedem că Domnul era între cei doi heruvimi care se uitau unul la celălalt, având aripile deschise; de acolo a răsunat Cuvântul Domnului. Nu în curtea de afară, ci în locul preasfânt, acolo unde Domnul a pus Cuvântul, între cei doi heruvimi care erau pe capacul ispășirii de pe chivot; da, acolo a răsunat

Cuvântul Domnului. Nu în curtea de afară, nici în locul sfânt, ci Cuvântul Domnului a răsunat în locul preasfânt, acolo unde era chivotul legământului. Zilele trecute m-a mișcat foarte mult această temă, și anume că Domnul Dumnezeu intră în dreptul Său și Cuvântul Său primește atenția cuvenită în mijlocul poporului de legământ, astfel ca El să ne vorbească în mod direct. Sunt copleșit de Cuvântul pe care Dumnezeu ni l-a încredințat, cu toate făgăduințele din acest timp. Este atât de puternic ceea ce face Dumnezeu.

S-o spunem încă o dată: noi purtăm mesajul divin. Chivotul este deschis, Cuvântul legământului ne-a fost încredințat și ceea ce dăm mai departe nu este un cuvânt al unui om, ci este Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu pe care noi putem să-l propovăduim. Și acest Cuvânt nu se va întoarce fără rod, ci va împlini scopul pentru care a fost trimis. Desigur, am fost foarte mișcat din nou când m-am gândit ce mare har este că Dumnezeu ne-a chemat afară din toate religiile, din toate rățăcirile, din toate răstălmăcirile, și ne-a întors la început, înapoi la Cuvânt.

Pretutindeni în țările budiste este o catastrofă: budism aici, budism dincolo, peste tot doar chipuri idolești. Noi ne gândim ce mare har ne-a dăruit Dumnezeu ca să avem parte de ceea ce face Dumnezeu acum. Pe de altă parte, peste tot în așa zisele cercuri creștine se crează atmosferă, este carismatică și muzică, dar în niciunul din acele locuri nu poți auzi Cuvântul Domnului.

Apoi încă o dată accentul este pus pe harul pe care Domnul ni l-a dăruit. Și fratele Baumgarten a citit: „*Încredeți-vă în Domnul Dumnezeuul vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în prorocii Lui, și veți izbuti*” (2 Cro. 20:20). Nu într-un proroc oarecare, ci încredeți-vă în prorocii Lui. Și când Domnul a spus în Maleahi 3:1: „*Iată, voi trimite pe solul Meu*”. El nu a spus: „un sol”, ci voi trimite pe „*solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea*”. Dumnezeu are solii Lui, are prorocii Lui, îi are pe robii lui, pe care, devreme și târziu, i-a trimis și toți cei care au fost din Dumnezeu au recunoscut și i-au primit. Ceilalți au prigonit și au împroșcat cu pietre pe prorocii Lui. Dar toți aceia care au primit har și au fost chemați de Dumnezeu, au recunoscut și au primit ceea ce a făcut Dumnezeu în timpul lor și au știut că este de la Domnul. La fel, noi putem trăi în acest timp, că Domnul nu a trimis

doar un proroc, ci El a trimis un proroc făgăduit. Trebuie accentuat și aceasta: de fiecare dată un proroc făgăduit este în legătură cu planul divin de mântuire. Dumnezeu a așezat în bisericile locale apostoli, proroci, evangheliști, păstori și învățători – așa este scris în 1 Cor. cap. 12 și 14 și în Efes. 4. Dar El nu i-a așezat doar în biserică, ci ei erau în legătură cu planul lui Dumnezeu de mântuire. El a dat o făgăduință: așa cum Ioan Botezătorul a premers prima venire a lui Hristos, tot așa în timpul nostru a avut loc o chemare și o trimitere divină. Iar noi n-avem voie să trecem pe lângă aceasta. Cine trece pe lângă împlinirea unei făgăduințe divine, acela trece pe lângă Dumnezeu și i-a mai rămas doar religia; poate că are religie creștină, dar nu are adevărata credință așa cum zice Scriptura.

Fratele nostru Baumgarten provine dintr-o familie bogat binecuvântată. Mătușa lui, Ana Baumgarten, a fost prima în Zürich care l-a rugat pe fratele Branham ca să trimită batiștele pentru care el s-a rugat, pentru toți aceia care aveau cerințe pentru rugăciune. Apoi a venit ziua în care fratele Branham mi-a spus: „Frate Frank, când te vei întoarce la Zürich trebuie să-i faci o vizită sorei Ana Baumgarten. De acum înainte te rog să trimiți aceste batiște pentru rugăciune”. Apoi fratele Frank a venit la Zürich și a vorbit cu sora Ana Baumgarten. Ea a fost foarte mulțumitoare că am adus salutări de la fratele Branham. Ea mi-a dat mai multe batiște pentru rugăciune împreună cu o scrisoare, iar aceasta i-am dat-o fratelui Baumgarten înainte de adunare. Căile lui Dumnezeu sunt minunate. Recunoașteți că Domnul îi călăuzește minunat pe ai Săi. Aici în Zürich, sora noastră Brunner și alții pot da mărturie că Dumnezeu a binecuvântat și binecuvântează mai departe. Cuvântul care este propovăduit aici merge până la marginile pământului. Fratele Miskys mi-a spus: „Din anul 1972 eu vin în mod regulat la Zürich”. În 1970 mai era în Sao Paolo și apoi din 1972 el vine regulat la Zürich. Dumnezeu l-a binecuvântat bogat.

Să ne întoarcem la propovăduire. Vom citi câteva versete biblice. În legătură cu ceea ce a fost citit din Cronici mi-a venit cuvântul din Fapte 7:46-50, unde bărbatul lui Dumnezeu, în predica lui, a spus următoarele: „*David a căpătat milă înaintea lui Dumnezeu și a cerut să ridice o locuință pentru Dumnezeul lui Iacov. Și Solomon a fost acela care l-a zidit o casă. Dar Cel Preaînalt nu locuiește în*

locașuri făcute de mâini omenești, cum zice prorocul: «Cerul este scaunul Meu de domnie, și pământul este așternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă Îmi veți zidi voi Mie, zice Domnul, sau care va fi locul Meu de odihnă? N-a făcut mâna Mea toate aceste lucruri („N-a făcut mâna Mea întregul Univers” – lb. germ.)?...»”. Apoi bărbatul lui Dumnezeu spune mai departe tot ceea ce i-a spus și i-a descoperit Dumnezeu.

Frați și surori, în ziua Cincizecimii când a avut loc revărsarea Duhului Sfânt, Dumnezeu n-a zidit o casă pământească, ci a umplut poporul Său, Biserica Lui, ca Templu al Său, ca Trup al Domnului. În ziua de Rusalii Dumnezeu a luat locuință în gloata răscumpărată. Dumnezeu deasupra noastră; Dumnezeu cu noi; și apoi Dumnezeu în noi, prin har. Vechiul Testament cu toate tablourile umbră și făgăduințele și apoi Noul Testament cu realitățile divine. Cerul s-a deschis și slava lui Dumnezeu a coborât în jos, toți au fost umpluți cu Duhul Sfânt și astfel a luat ființă Biserica; în felul acesta, în desăvârșire, Biserica va fi umplută cu Duhul Sfânt, va fi o inimă și un suflet.

Am fost atenționați că noi suntem într-o luptă duhovnicească – așa au cântat cântăreții: „purtați pe aripile unui vultur”. Dar câteodată nu suntem purtați doar în sus, ci suntem purtați și aici, jos, când trecem prin încercări. Domnul a făgăduit că va fi cu noi în toate zilele până la sfârșitul veacului. Prin Pavel a scris în Efeseni, ca să îmbrăcăm toată armătura lui Dumnezeu. Să ne luptăm lupta credinței care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna (Iuda 1:3). Dacă noi am fi purtați doar pe înălțimi atunci ar fi frumos, fiindcă am ajunge repede sus. Și chiar dacă aici pe pământ noi trebuie să trecem prin încercări, noi încă suntem purtați pe aripile unui Vultur, El ne poartă. El ne poartă pe noi împreună cu poverile și îngrijorările noastre. Și așa cum este spus în Ef. 6:10-11: „*Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului*”.

Frați și surori, noi suntem înrolați în această luptă duhovnicească. În scrisoarea lui Iuda ne este spus încă o dată ca să ne luptăm pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna. În Iuda 1:3 este scris: „*Preaiubiților, pe când căutam cu tot*

dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința, care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna”.

Frați și surori, în propovăduire, noi n-avem o temă specială pe care o repetăm de fiecare dată. Noi facem așa cum a scris Pavel în Fapte 20, pentru că noi am primit har înaintea lui Dumnezeu să nu facem ceva deosebit din vreo învățătură. Ci, echilibrat, propovăduim întreg planul lui Dumnezeu. Eu pot s-o spun aici ca mărturie: în fiecare predică din fiecare oraș de pe pământ, fratele Frank a propovăduit răscumpărarea, iertarea, harul și mântuirea deplină. Nu am vorbit doar despre mesaj, ci am pus un fundament și le-am arătat oamenilor începutul pe care toți trebuie să-l facem: împăcarea cu Dumnezeu, iertarea și mântuirea, și apoi, desigur, partea de învățătură. Și aceasta pot să v-o spun: că eu o fac cu mult bun simț și multă finețe; eu nu atac pe nimeni. Dar peste tot trebuie să spun că sfânta Scriptură nu cunoaște nicio trinitate, că în cei patru mii de ani de la Adam la Hristos, nu a avut loc nicio singură conversație între Tatăl și Fiul. Dacă în Noul Testament Domnul nostru a spus de o sută de ori: „*Cel ce M-a trimis este cu Mine*”, atunci El a putut-o spune la fel ca toți prorocii care au fost născuți pe pământ și care au primit o trimitere. Moise a fost trimis, toți prorocii au fost trimiși, Ioan Botezătorul a fost un bărbat trimis de Dumnezeu și același lucru l-a putut spune și Pavel. Înainte ca Domnul nostru să-Și poată împlini trimiterea Lui pe pământ, Cuvântul a trebuit să devină trup. El a trebuit să vină la noi, să fie născut în această lume. Pentru mine dumnezeirea, descoperirea lui Isus Hristos, Domnul nostru este lucrul cel mai important. Perdeaua a fost dată la o parte. El a fost Domnul. El a devenit om din cauza oamenilor. Iar după învierea Sa, El a fost numit doar Domnul. Noi am putea intra în detalii: de ce aici este scris Fiul lui Dumnezeu, de ce acolo este scris Fiul omului, cum a putut spune Domnul nostru: „*Dar dacă ați vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte?*” (Ioan 6:62). Noi am putea s-o citim din Ioan 3:13, Ioan 6:62; în aceste versete nu ar fi putut fi scris niciodată „Fiul lui Dumnezeu”, nu! El a fost Fiul al omului. El a venit la Avraam, El S-a descoperit prorocilor în întregul Vechi Testament. La Avraam au venit trei bărbați; doi au mers mai departe la Sodoma și Domnul a

rămas cu Avraam, într-un chip omenesc, a permis ca să-I fie spălate picioarele și a sărbătorit cina împreună cu Avraam. Pentru mine sunt realități atât de minunate; nu doar gândul că noi putem să-I fim atât de apropiați Domnului, ci și faptul că El ni Se poate descoperi direct, că nu există niciun verset care ar trebui să fie clarificat cumva. Dumnezeu ne-a descoperit totul. De aceea, conform adevărului, noi putem spune: chivotul legământului este deschis, Cuvântul este descoperit, Domnul vorbește cu noi prin Cuvântul Său pe care ni l-a descoperit proaspăt de la scaunul harului și n-avem nevoie să rătălmăcim niciun verset biblic pentru că ne este descoperit.

Aici în Fapte 20 de la v. 17 Pavel a vorbit în mod deosebit despre calea lui cu Domnul; apoi el continuă până la v. 24, unde spune: „*Dar eu nu țin numai decât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu*”. Pentru el viața pământească n-a mai avut nicio însemnătate. Sensul divin a fost că el a primit o trimitere cerească și trebuia să propovăduiască întreg planul lui Dumnezeu. Apoi v. 27: „*Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu*”. A mai putut-o spune cineva în cele două mii de ani? Reformatorii au fost bărbați ai lui Dumnezeu; Martin Luther, Zwingli, Schwenckfeld, toți, în vremea lor, au primit Cuvântul descoperit atât cât a fost rânduit de Dumnezeu și în fiecare trezire s-a pătruns din ce în ce mai adânc în sfânta Scriptură. Dar în timpul nostru a fost propovăduit întregul plan de mântuire al Dumnezeului nostru, alegerea, alegerea dinainte. În cele două mii de ani Cuvântul lui Dumnezeu n-a fost descoperit atât de adânc așa cum a fost descoperit acum în timpul nostru.

Acum ne gândim la Martin Luther care nici n-a vrut să traducă epistola lui Iacov și a spus: „Aici se vorbește despre fapte. Eu n-am nevoie de fapte”. Dar Iacov n-a vorbit de faptele pe care le poate face un om, ci el a vorbit de faptele pe care le-a făcut Avraam după porunca lui Dumnezeu: „*Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria, și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune*” (Gen. 22:2). Dar el n-a vorbit de unele fapte pe care tu sau eu, le-am putea face de la noi înșine, ci, pur și simplu, ca să dovedească că noi credem ceea ce a spus Dumnezeu. Aceasta a fost

așa cu Avraam, că el și-a dovedit credința prin faptul că l-a dus pe fiul său ca să-l jertfească pe muntele Moria. Credința a fost dovedită prin faptă, iar el le-a putut spune slugilor sale: „*Rămâneți aici cu măgarul; eu și băiatul ne vom duce până acolo să ne închinăm, și apoi ne vom întoarce la voi*” (Gen. 22:5). Nu „eu mă voi reîntoarce”, ci „noi ne vom întoarce”.

Frați și surori, eu vă spun, fie că este scris în Romani sau în Iacov, noi avem înțelegerea divină corectă a fiecărui Cuvânt al lui Dumnezeu și prin aceasta recunoaștem că ne-a fost dăruit Cuvântul legământului pentru Biserica nou testamentară, prin har. Noi nu ne poticnim de nimic și nu trebuie să răstălmăcim nimic, ci suntem mulțumitori că putem trăi acum și că Domnul Își aduce lucrarea Lui la încheiere în timpul nostru. Noi toți am înțeles că trăim la sfârșitul timpului de har și putem să ne ridicăm capetele pentru că știm că izbăvirea trupurilor noastre se apropie.

La fel, vedem că noi trebuie să trecem prin încercări, cum n-a mai fost niciodată pe pământ. Suntem neînțeleși, suntem atacați, toate lucrurile posibile. Dar când este întărit un copac? Când i se duc rădăcinile mai adânc în pământ? Când vine furtuna, atunci rădăcinile sunt mișcate și ele se pot adânci mai puternic în pământ. Așa este și cu noi. Cu fiecare încercare care vine peste noi, chiar dacă suntem scuturați puternic, rădăcinile intră mai adânc și apoi noi Îi putem mulțumi Domnului din nou de fiecare dată.

Pavel a spus mai departe în Fapte 20:28, unde i-a sfătuit pe bătrânii din Efes: „*Luați seama, dar, la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi (priveghetori), ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său*”. Biserica este proprietatea Lui. El a plătit prețul de răscumpărare.

O spunem încă o dată cu o mulțumire adâncă. Atunci Domnul nostru, ca Mare Preot, a intrat cu însuși Sângele Său în Locul preasfânt ceresc și l-a pus pe scaunul harului. Până atunci a fost un scaun de judecată, de condamnare. Dar începând de atunci împăcarea, harul, mântuirea și Sângele vorbește și astăzi pentru noi, până când noi vom vedea ceea ce am crezut.

Apoi avem minunatele versete biblice. Mai degrabă aş citi un verset după altul. Voi nici nu vă puteţi închipui ce se întâmplă în interiorul meu când citesc toate aceste versete preţioase care ne slujesc spre zidire, pentru întărirea în credinţă, care ne dăruiesc siguranţa divină, că în acest timp noi suntem pe calea corectă, ne mişcăm împreună cu Dumnezeu pe calea corectă, în făgăduinţele şi în Cuvântul Lui şi, prin aceasta, în voia Lui. Ultimul mesaj răsună şi ajunge la toate popoarele, la toate limbile şi toţi aceia care sunt din Dumnezeu ascultă Cuvântul Domnului şi cred din toată inima ceea ce a pregătit Domnul pentru ei, pentru tine şi mine, pentru noi toţi, prin har.

Permiteţi-mi să mai citesc din 2 Cor. 1 ca să vedem că ceea ce face Dumnezeu acum este peste măsură de puternic şi de fiecare dată este în conformitate cu Cuvântul Său. Citim din 2 Cor. 1 la v. 3: *„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înşine suntem mângâiaţi de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!”*. Deci noi să stăm unul pentru celălalt, să ne mângâiem, să ne fim alături unul altuia, să ştim că avem fraţi, avem surori, noi stăm împreună cu Domnul şi pentru Domnul şi simţim împreună cu toţi. Cu adevărat simţim cu toţi care trec prin încercări.

Citim în 2 Cor. 4:3-4: *„Şi, dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării..”*.

Dacă noi acceptăm, primim şi credem din inimă Cuvântul care este propovăduit, atunci ne este descoperit. Dar dacă noi nu-l credem, atunci chiar dacă ar veni un înger din cer n-ar ajuta nimănui. Credinţa este un dar din partea lui Dumnezeu, credinţa cum zice Scriptura.

Apoi 2 Cor. 4:4: *„a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu”*. Noi am primit prin legătura cu Dumnezeu, descoperirea fiecărui verset, astfel ca să nu auzim doar cuvinte, ci să ne fie descoperite prin Duhul lui Dumnezeu.

În 2 Cor. 5:14-15 este scris: „Căci dragostea lui Hristos ne strânge; fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit. Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei”. Și acesta este un cuvânt minunat care ne este adresat. Dacă noi trăim, pentru Domnul trăim, dacă murim pentru Domnul murim; dacă trăim sau murim noi suntem ai Domnului. Știți care este lucrul frumos? Că noi nu doar propovăduim aceste lucruri, ci noi știm că au devenit realitate în viața noastră. Tot ceea ce se predică devine realitate în viața noastră; noi doar să credem din toată inima.

Noi am putea citi de fiecare dată avertizarea care este scrisă în Evrei 3:12: „Luați seama, dar, fraților, ca niciunul dintre voi să nu aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu”. Necredința este îndepărtarea de Dumnezeu, necredința ne desparte de Dumnezeu. Credința ne leagă cu Dumnezeu. De aceea este important să propovăduim: credința câștigă biruința asupra lumii. S-o mai citim o dată: „Luați seama, dar, fraților...”. Trebuie să fim atenți, să ascultăm, să credem. Să acceptăm și să primim prin credință ceea ce ni s-a spus pentru ca să devină o realitate divină în noi. „Luați seama, dar, fraților...”. Iubiți frați, nu treceți pe lângă aceasta, ci fiți atenți „ca niciunul dintre voi să nu aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu”.

De ce a amintit fratele Branham de fiecare dată ceea ce s-a întâmplat în Grădina Eden, în Geneza 3? Satan a semănat necredința în Eva: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină?» Hotărât, că nu veți muri” (vers. 1, 4). Satan a semănat îndoiala, și-a împrăștiat necredința și apoi a condus-o la încălcarea Cuvântului. Acesta a fost primul păcat: necredința, îndoiala față de ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său. Și apoi i-a fost simplu s-o amăgească pe Eva.

Frați și surori, nouă ne rămâne o alegere: să credem, să primim Cuvântul descoperit și să rămânem în Domnul; sau să nu credem și să fim amăgiți. Unde sunt, unde rămân toți aceia care nu cred? Toți aceia care nu cred cum zice Scriptura sunt amăgiți în toate religiile, în toate direcțiile creștine. De exemplu: fără s-o adresăm personal, dar totuși o spunem clar: ce poți face cu o persoană care nu poate crede ceea ce a

făgăduit Dumnezeu pentru acest timp? Ce fel de credință are acela care nu poate crede că Dumnezeu a făgăduit că va trimite un proroc înainte să vină ziua Domnului cea mare și înfricoșătoare, înainte ca soarele să se prefacă în întuneric și luna în sânge, înainte ca stelele să cadă din cer, așa cum este scris în pecetea a șasea? Deci înainte ca timpul harului să se încheie, Dumnezeu a trebuit să-Și țină Cuvântul, a trebuit să trimită un proroc. De aceea noi credem Cuvântul pe care l-am citit și auzit: „*Încredeți-vă în Domnul Dumnezeuul vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în prorocii Lui*”, pentru că „*Domnul Dumnezeu nu face nimic înainte, fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci*”(Amos 3:7). Și noi așa o credem.

Noi nu alergăm după un om, ci noi Îl credem pe Dumnezeu, credem ceea ce a făgăduit și a împlinit El în timpul nostru; credem că mesajul biblic divin este fundamentat numai pe sfânta Scriptură, că el premerge cea de a doua venire a lui Hristos și că toți aceia care aparțin de Mireasa Mielului cred Cuvântul, îl primesc și apoi li se descoperă.

Evrei 4:2: „*Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor Cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit*”.

Îi aducem mulțumire Domnului pentru toate aceste versete biblice care ne arată clar, în fața ochilor, cât de important este să crezi din toată inima, să crezi ce spune și așa cum spune Scriptura. Noi toți care am primit har înaintea lui Dumnezeu știm să prețuim faptul că Domnul Își încheie lucrarea în Biserica Lui și că El veghează asupra Cuvântului Său; și așa cum am citit din Romani 9, noi vedem cum Cuvântul și faptele sunt aduse împreună.

Rom. 9:28: „*Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ Cuvântul Lui*”. Noi care trăim acum și auzim acum cuvintele lui Dumnezeu, credem și avem parte de ceea ce face El acum. Și, împreună, așteptăm de la Dumnezeu mai mult; și Dumnezeu are mai mult. În restituirea deplină, lucrurile făgăduite ne vor fi dăruite peste rugăciunile și peste înțelegerea noastră, pentru că Însuși Dumnezeu a spus: „*Eu vă voi răsplăti (restitui) astfel anii*”, pentru că El a făgăduit că va trimite ploaia timpurie și târzie. Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu și El veghează asupra Cuvântului Său ca să-l împlinească.

Și așa cum am citit, conform Cuvântului Său, El permite ca lucrurile să se întâmple, pe deplin și repede, și noi putem s-o trăim prin har.

Frați și surori, să facem un cuprins a ceea ce s-a spus astăzi în acest loc. Domnul a dăruit făgăduințe, El veghează asupra Cuvântului Său și permite ca totul să se întâmple la timpul potrivit. Evanghelia deplină este predicată tuturor popoarelor și limbilor, ca mărturie. Și toți aceia care au primit har înaintea lui Dumnezeu sunt chemați afară și au primit darul credinței în inimă; credința pentru care trebuie să ne luptăm, așa cum am citit din sfânta Scriptură: „*Luptați pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna*”; și pentru aceasta noi ne luptăm.

Permiteți-mi s-o citesc. Frați și surori, chiar dacă n-o fac cu plăcere, dar trebuie să ne fie spus nouă tuturor, noi care suntem în acest loc și toți de pe pământ care ne ascultă: același Pavel care a vorbit despre taina alegerii dinainte, despre predestinare, care a spus că lui i-a fost descoperită taina lui Dumnezeu la fel ca și robilor și slujitorilor Săi prorocii – trebuie doar să citești în Efeseni ca să vezi cât de adânc a intrat el în planul de mântuire a lui Dumnezeu pe care l-a prezentat – apoi același Pavel, în Ef. 5, a dat sfaturi și călăuziri personale. Sfaturile privitoare la viața personală pe care Pavel le-a dat trebuie să fie tratate cu atenție.

În Ef. 5:9-10 este scris: „*Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr. Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului*”. Apoi enumeră avertizările, până la vers. 19 unde este scris: „*Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului*” – aceasta sună bine. Da, apoi vers. 21-22: „*Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos. Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului*”. Ce-ți ajută ție cântatul psalmilor, ce-ți ajută să cânti toate cântările de laudă, dacă nu iei la inimă Cuvântul? Deci Dumnezeu a dat sfaturi. Dacă citim până la cap. 6:1: „*Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept* („este în rânduială” – lb. germ.) «*Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta*»”. Nu doar să cânti psalmi și cântări duhovnicești, ci să respecti rânduiala divină din biserică, din familie, din căsnicie și să-L rogi pe Dumnezeu ca această rânduială să devină așa în viața ta, prin har. Aici Pavel a enumerat aceste lucruri,

dar în ultimele două versete din Ef. 5 spune: „*Taina aceasta este mare – (vorbesc despre Hristos și despre Biserică).*– *Încolo, fiecare din voi să-și iubească nevasta ca pe sine; și nevasta să se teamă de bărbat*” (vers. 32-33). Cum se teme nevasta dacă ea își bate joc și vorbește rău de bărbatul ei?

Frați și surori, Cuvântul lui Dumnezeu ne rânduiește biblic. Și s-o spunem încă o dată: să nu vorbim doar despre mesaj, să nu vorbim doar despre proroc și despre ceea ce ne-a încredințat Dumnezeu. Ci să spunem pur și simplu: „Iubite Domn, dăruiește-mi har ca să se întâmple cu mine totul, așa cum este scris aici!” Pentru ca niciodată un bărbat să nu-i spună nevastei lui: „Citește ce-ți spune Domnul ție!” și nici nevasta să nu-i spună bărbatului ei ce să citească. Ci fiecare să citească Cuvântul care îi este adresat lui și să spună: „Doamne, dăruiește-mi har să fiu așa cum ai spus Tu în Cuvântul Tău!”. Deci nu numai să cânti psalmi și cântări de laudă, în Duhul. Voi știți că eu am trăit trezirea pentecostală, prin har. Am trăit multe lucruri; unde s-au cântat trei strofe în limbi, apoi trei strofe în limba germană. După cel de-al Doilea Război Mondial noi am trăit binecuvântări foarte puternice. Eu spun acest lucru cu un motiv: nu este vorba despre binecuvântări, pentru că binecuvântarea cade peste ambele semințe. Ploaia cade, dar adevărații copii ai lui Dumnezeu sunt descoperiți; ei nu cântă doar psalmi și cântări de laudă, ei permit ca Cuvântul lui Dumnezeu să li se adreseze și spun: „Iubite Domn, conform Cuvântului Tău, înainte de răpire, eu doresc să-mi găsesc locul meu, ca bărbat, în Biserică; Iubite Domn, conform Cuvântului Tău, înainte de răpire, eu doresc să-mi găsesc locul meu, ca femeie, în Biserică”. Apoi nouă tuturor ne va merge mai bine și Domnul va intra în dreptul Său. Dumnezeu știe de ce trebuie s-o mai citesc acum. Pur și simplu Domnul să dăruiască har peste orice măsură. Noi trăim în ziua mântuirii și încă mai este timpul harului în care noi toți mai putem fi ajutați. Niciunul nu trebuie să-l judece pe celălalt, ci fiecare să se cerceteze personal înaintea Feței lui Dumnezeu.

Așadar, așa cum am auzit la început: Încredeți-vă în Domnul Dumnezeu vostru, încredeți-vă în prorocii Lui, pentru că El va face totul bine. Noi am primit mesajul profetic și am fost învățați tot ceea ce a fost gândit pentru Biserică. Cum am și accentuat, chivotul este

deschis, Cuvântul este descoperit și poporul noului legământ ascultă fiecare Cuvânt, strânge fiecare Cuvânt și-l primește; nu este absolut nicio împotrivire în inimă. Noi acceptăm, primim și credem fiecare Cuvânt și-L rugăm pe Domnul ca El să-l facă viu în viața noastră în realitate. Și apoi să se împlinească: niciunul din noi nu mai trăiește pentru sine; dacă trăim pentru Domnul trăim, dacă murim pentru Domnul murim. Lui, atotputernicului Dumnezeu care ne-a dăruit atât har Îi aducem laudă și cinste în vecii vecilor.

Vă rog să nu treceți peste niciun capitol, să nu treceți peste niciun verset! Câteodată îmi vine gândul că ar trebui să avem ore biblice în care să citim la rând toate capitolele din epistola către efeseni pentru ca să acceptăm, să primim întreaga plinătate pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o. Nu doar câteodată să citim un verset de aici și unul de dincolo. Citiți odată acasă tot contextul în liniște, un capitol după celălalt.

Și poate o mai spun, Dumnezeu știe de ce. Pentru că sunt atâția care rup din context citate din predicile fratelui Branham; ei nu spun ceea ce a spus fratele Branham înainte, nu spun ceea ce a spus el după aceea, ci pur și simplu au rupt citatele din context și și-au făcut învățături proprii. Ți se sfâșie inima când auzi și vezi ce se petrece pe întregul pământ cu referire la fratele Branham. Noi ne referim la Dumnezeu și Cuvântul Său și-I mulțumim Domnului că El, prin mesajul timpului de sfârșit, ne-a adus înapoi în Cuvânt. Noi nu scoatem nimic din contextul în care a fost spus, ci lăsăm totul așa cum este scris. Și Domnul, prin har, va fi cu noi toți, va intra în dreptul Său cu fiecare și va încheia desăvârșirea în Biserica Lui, iar noi toți o vom trăi prin har. Lui, singurului Dumnezeu, Îi aducem slavă și cinste, închinare și mulțumire, acum și în vecii vecilor. Amin.

Acum ne rugăm pentru toți aceia care au un necaz personal. Oricare ar fi situația, la Dumnezeu totul este posibil. Să ne punem voia noastră în voia lui Dumnezeu. Noi toți știm că atunci când Domnul nostru a trecut prin Ghetsimani mai întâi El S-a rugat: „*Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta!*”. Nu, el nu se poate depărta. „*Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum vrei Tu*”. Pentru ca în adâncul încercării noastre noi să-L putem ruga din inimă: „Iubite Domn, dăruiește-mi putere să cred și să dovedesc cu fapta că eu cred

pentru ca Cuvântul Tău și voia Ta să se poată împlini în viața mea!”. Pentru ca, din inimă, să aducem înaintea Domnului tot ceea ce ne oprește pe noi și pur și simplu să-I spunem: „Iubite Domn, astăzi am auzit glasul Tău, Tu mi-ai vorbit mie și acum mă plec sub Cuvântul Tău și voia Ta. Acum sunt pregătit să primesc locul meu pe care mi l-a arătat Cuvântul Tău”. Astăzi este ziua, acum este ceasul, ca toate greutățile, toate necazurile să le aducem înaintea Domnului. Înainte s-o facem, în timp ce ne plecăm capetele, doresc să vă întreb câți din acest loc doresc să fie incluși în rugăciune. Peste tot sunt mâini ridicate.

Iubite Domn noi credem din toată inima că Tu ești prezent. Tu ne-ai vorbit prin Cuvântul Tău Noi ne plecăm sub brațul Tău puternic, ne plecăm sub fiecare Cuvânt. Noi nu dorim doar să cântăm în Duhul, nu dorim să auzim doar psalmi, ci dorim ca Tu să intri în dreptul Tău în viața noastră astfel ca noi să devenim o mărturie a lucrurilor pe care Tu le faci acum pe pământ. Îți mulțumim pentru mesaj, Îți mulțumim pentru Cuvântul descoperit, Îți mulțumim că Tu aduci înapoi totul în starea corectă, în Biserică, în familie, în căsnicii, în toate domeniile Tu aduci înapoi poporul Tău în starea corectă. Fie ca această zi să fie o zi deosebită, o zi dedicată Ție. O, Doamne, în această zi noi ne punem din nou viețile pe altarul Tău și putem spune din inimă: „Facă-se voia Ta în viața mea!”.

Iubite Domn, Îți mulțumim încă o dată pentru marele privilegiu pe care ni l-ai dăruit să auzim glasul Tău, să Te credem pe Tine, să credem mesajul profetic și să avem parte de ceea ce faci Tu acum. Împreună, laudăm puterea Sângelui Tău, puterea Cuvântului și a Duhului Tău și-Ți mulțumim împreună că noi am primit har înaintea Ta și că în ziua mântuirii Tu ne-ai ajutat. Tu ai activat în noi credința și ascultarea. Ție, credinciosule Dumnezeu, Îți aducem cinste și laudă. Tu ne spui încă o dată: „*Ce casă vreți să-Mi zidiți? Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele*”. Apoi în 2 Cor. 6, Tu ne spui: „*Voi poporul Meu, ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fiu și fiuce*. Eu voi fi cu voi, voi locui și voi umbla în mijlocul vostru”.

Iubite Domn, locuiește Tu în Biserica Ta, locuiește Tu în mijlocul nostru, umblă în mijlocul nostru, salvează, eliberează, vindecă, binecuvântează, dăruiește descoperire. Fie ca Biserica Ta să

fie locul descoperirii atotputernicului Dumnezeu pe pământ. Ție Ți aducem mulțumire pentru Vechiul și Noul Testament, Ție Ți aducem mulțumire pentru toate făgăduințele pe care Tu le aduci la împlinire, Ți aducem mulțumire că noi putem trăi acum și că Tu ne-ai deschis ochii și urechile. Bindecuvântează, împreună cu noi toți, pe toți cei ce sunt în legătură directă. Iubite Domn, bindecuvântează din bogăția harului Tău în toate țările și în toate localitățile. Ridică-Ți Fața Ta peste noi toți și dăruiește-ne bindecuvântarea Ta. Te rugăm aceasta în Numele sfânt al lui Isus. Aleluia! Amin.

În a patra strofă noi am cântat: „O, lasă-ne să veghem, devreme și târziu/ Lasă ca și candelile să ardă/ Sfântul Tău untdelemn să nu fie niciodată prea puțin/ Nimeni și nimic să nu ne despartă de Tine”. Apoi în strofa a cincea: „Noi tânjim să fim cu Tine, să ne bucurăm împreună în Odaia de nuntă/ Oh, Isuse, iată noi Te așteptăm!/ Suntem îmbrăcați, împodobiți cu haina albă...”. Fie ca aceasta să se întâmple! Și se întâmplă conform Cuvântului lui Dumnezeu.

Cuvântul de încheiere: Matei 13:1-9: „*În aceeași zi, Isus a ieșit din casă și ședea lângă mare. O mulțime de noroade s-au strâns la El, așa că a trebuit să Se suie să șadă într-o corabie; iar tot norodul stătea pe țărm. El le-a vorbit despre multe lucruri în pilde și le-a zis: «Iată, semănătorul a ieșit să semene. Pe când semăna el, o parte din sămânță a căzut lângă drum, și au venit păsările și au mâncat-o. O altă parte a căzut pe locuri stâncoase, unde n-avea pământ mult: a răsărit îndată, pentru că n-a găsit un pământ adânc. Dar, când a răsărit soarele, s-a pălit; și, pentru că n-avea rădăcini, s-a uscat. O altă parte a căzut între spini: spinii au crescut și au înecat-o. O altă parte a căzut în pământ bun și a dat rod: un grăunte a dat o sută, altul șazeci, și altul treizeci. Cine are urechi de auzit să audă»”.*

Mulțumesc pentru Cuvântul care a fost citit. Fie cu adevărat așa, ca noi să învățăm din această pildă. Sunt patru feluri de pământ și doar pământul bun a fost ales ca să aducă rod. Fie cu adevărat așa, cu noi toți, ca noi să aparținem de aceia a căror inimă a fost pregătită pentru a primi acest Cuvânt, ca să ajungă la împlinire în viața noastră. Amin.